

x

x

— Oče so imeli na glavi dvoje ran, ki pa nista bili nevarni. Mati so hiteli po perilo, dekla je prinesla vode in vsakdo je pomagala, kakor je vedel in znal. Ko so potem očetu izmili rane in jih obvezali, so povedali o svoji nesreči vse tako, kakor sem jih slišal jaz govoriti po padcu s peči, samo tega niso nič vedeli, da bi bili kje kaj govorili z menoj. Ker so se s sosedi vred čudili, kako so prišli mati na to, da so poslali na Ločje ljudi ponje, sem povedal še jaz, kaj se mi je zgodilo. —

— «Kako je vendar vse to čudno na svetu,» so vzdihnili oče. Ta in oni je strme skimal z glavo, ker ni mogel razumeti vsega tega. Kako naj bi bil tudi razumel?! Saj jaz niti danes, po petinsedemdesetih letih, ne vem, kaj bi dejal. —

Stanko Majcen:

Jutro.

Pridi po zvezdah, ki še sijejo,
megla zakriva drhtenje rož
jutranjih.

V rosi električne žice se mijejo,
kupole kipé in lijejo
mrak bagren.

Že težko se gnete...
že s podganami se odpirajo
rovi.

Zélen razkroj se žlahtno razcvete,
stik žice kot blisk se razplete
nad spavači:

Stoje stebri, kot tempelj stoji,
bale blaga in skladi tolšče
cenene.

Nagi, polzki. Še nihaj luči,
še pisan ob strehe se val zaleti
in prične se dobiček.

Pridi po žarkih, ki še lijejo,
megla zakriva drhtenje rož
jutranjih.

Čiste so ustnice in sijejo...
Tenčico odpoljublja — naj pijejo
mleko in zvezde.

Kaj ste rekli?
5/1924